

taalmødige Arbejde. Aar for Aar havde han trukket sig mere tilbage i sit Væsens Sneglehus uden iøvrigt derfor paa nogen Maade at være bleven ligegyldig for den Sag, som han havde viet sit Liv. Tværtimod. Samtidig med, at han afslog at modtage selv den ringeste af de Æresposter, der i rigt Maal blev ham tilbudt som en Anerkendelse af hans Fortjenester, paatog han sig af egen Drift den beskedneste Invalidegærnning i Fremskridts-hærens Tjeneste. Han besørgede frivilligt al Slags Budtjeneste, var de mange forskellige Bestyrelser behjælpelig med deres Regnskaber og Brevføring, ja vedblev lige trofast — endog, som det syntes, med forøget Aarvaagenhed — at forrette sin gamle Spion- og Polititjeneste i Menigheden. Endnu dukkede han op med sit skæve Smil overalt, hvor man mindst ventede ham, og satte sig forover paa Stolene med sine røde Hænder foran Munden for under Samtalens Gang at skele sig til Titlen paa den Avis, man holdt i Haanden, eller til Købmandens Navn paa de Papirsposer, Husmoderen lagde ind i Krydderiskabet.

Skønt det Møde, hvortil han idag med sin sædvanlige Punktighed havde indfundet sig, var berammet til Klokken tre, og skønt det paa Grund af Øjeblikkets stærkt spændte politiske Situation var at formode, at der forestod betydningsfulde Forhandlinger, slog Uret paa Chiffonieren fire, før alle de tilkaldte Personer var samlede.

Som Komiteens Formand indtog Værten selv Sædet ved den øverste Ende af det ovale Bord, hvorom Raadet tog Plads. Hans sværlemmede Skikkelse med det krusede Haar og den store, glatragede Hage tog sig helt imponerende ud i æblegrøn Plydses Vest og hvide, nystrøgne Skjortæærmer. Rigtignok skinnede Næsen endnu lige kalkunblaa i det rødblussende Ansigt som et uforgængeligt Minde om hans mindre heldige Fortid; men til Gengæld havde hans Holdning og hele Optræden vundet den brede Overlegenhed og elskværdige Utvungenhed,